

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1070/20
1.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Наде Хаџи-Перић, председника већа, Драгана Ћесаровића и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Кристином Вуковић, записничарем, у кривичном предмету према **окривљеном АА**, због кривичног дела из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ-а, одлучујући о жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.555/19 од 13.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 01. децембра 2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.555/19 од 13.10.2020. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.555/19 од 13.10.2020. године, према окривљеном АА је на основу члана 422 став 1 тачка 3 ЗКП, одбијена оптужба да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ-а. На основу члана 535 ЗКП, од окривљеног је одузет један пиштољ марке “ЦЗ”, тип “М70”, калибра 7,65 mm, фабричког броја ... са два припадајућа оквира и десет метака калибра 7,65 mm. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено је да исти у целости падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавило Више јавно тужилаштво у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА огласити кривим за извршење кривичног дела из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ и

осудити га на казну по закону.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић је у одговору на жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду и ожалбену пресуду потврди. Бранилац је тражио да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду.

Апелационо јавно тужилаштво у Београду је поднеском Ктж.бр.1146/10 од 16.12.2020. године, предложило да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначи ожалбену пресуду, тако што ће окривљеног АА огласити кривим за извршење кривичног дела из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ и осудити га на казну по закону.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милице Радовановић, по заменичком пуномоћју за адвоката Далибора Катанчевића, а у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужилаштва у Београду. На седници већа, Апелациони суд у Београду размотрио је списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбом и одговором на жалбу, као и предлогом Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је по оцени жалбених навода и предлога, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалби, сходно одредби члана 452 став 1 Законика о кривичном поступку, нашао:

-жалба је неоснована.

Правилно је првостепени суд, одлучујући о одговорности окривљеног АА, имао у виду одредбу члана 51 Закона о оружју и муницији који је важио у време извршења кривичног дела ("Службени гласник РС" бр.20/15 који је ступио на снагу 02.03.2015. године), којим је прописано да власници оружја из категорије "Б" и "Ц", који немају исправу издату од надлежног органа, могу у року од 3 месеца од дана ступања на снагу овог закона, поднети захтев за издавање одговарајуће исправе, док је ставом 2 прописано да власници оружја из категорије "А", "Б" и "Ц", исто могу предати надлежном органу у власништво Републике Србије у року од 3 месеца од дана ступања на снагу овог закона, а ставом 3 је прописано да у случајевима из става 1 и 2 напред наведеног члана, власници оружја нису дужни да доказују порекло оружја и неће одговарати за неовлашћено набављање, држање и ношење оружја.

Наиме, током поступка је неспорно утврђено да је у време извршења кривичног дела била на снази Наредба о легализацији оружја донета у смислу члана 51 Закона о оружју и муницији, који је ступио на снагу 02.03.2015. године, те да постојање такве наредбе значи трајно искључење кривичног гоњења за период важења те наредбе, што се у конкретном случају односи на период од 02.03.2015. године до 02.06.2015. године, у ком периоду се окривљеном ставља на терет да је извршио кривично дело, односно дана 23.03.2015. године. Правилан је закључак првостепеног суда да смисао доношења Наредбе о легализацији оружја јесте да држава није хтела кривични прогон лица која неовлашћено држе и носе оружје и муницију, већ им доношење наредбе даје могућност да такво оружје легалним путем предају надлежним државним органима у назначеном

периоду, а што у конкретном случају окривљеном није омогућено, јер му је оружје одузето у време када је кривично гоњење било трајно искључено за цитирани период.

У изјављеној жалби Више јавно тужилаштво у Београду наводи да је намера за легализацијом или предајом оружја и муниције у периоду важења законске легализације, одлучна чињеница коју је потребно доказати у кривичном поступку, јер управо од ње зависи постојање кривичног дела, па је потребно да се за сваки конкретан случај, утврде све околности од којих зависи постојање кривичног дела, између осталог и умишљај односно намера окривљеног. Тужилаштво у жалби надаље указује на одлуку Врховног касационог суда Кзз.бр.652/20 од 08.09.2020. године, у којој је јасно изнет став да је смисао Наредбе о легализацији оружја да држава из кривичног прогона искључи само она лица која неовлашћено већ држе и носе оружје и муницију, односно да им омогући да предају захтеве за издавање одговарајуће исправе или да из разлога безбедности предају такво оружје надлежним државним органима у назначеном периоду, те да се наредба не може применити на лица која су, насупрот томе, у периоду важења Наредбе о легализацији, поступали супротно, односно, неовлашћено продали, купили или посредовали у продаји оружја и муниције, што се по логици ствари односи и на друге облике извршења предметног кривичног дела. По ставу јавног тужиоца, како је суд у својој одлуци утврдио да је окривљени ватрено оружје набавио и носио дана 23.03.2015. године, дакле у време важења Наредбе о легализацији која је покривала период од 02.03.2015. године до 02.06.2015. године, те да ватрено оружје није неовлашћено набавио, нити носио пре доношења наредбе, према заузетом ставу Врховног касационог суда, Наредба о легализацији оружја се не може применити на окривљеног у конкретном случају.

Неосновано се у изјављеној жалби Вишег јавног тужилаштва истиче да је првостепени суд током поступка несумњиво утврдио да је окривљени ватрено оружје набавио и носио дана 23.03.2015. године, имајући у виду да је првостепеном пресудом утврђено да је окривљени дана 23.03.2015. године носио ватрено оружје, али истовремено није утврђено да је наведеног дана окривљени ово оружје и набавио, како се то неосновано у изјављеној жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду, указује. Наиме, окривљени је у својој одбрани навео да је наведено оружје донео из куће која се налази на ..., где се то оружје налазило последњих двадесетак година, које оружје је донео његов отац, можда чак и са ратишта, као и да се све то време предметно оружје налазило у наведеној кући. Окривљени је надаље у својој одбрани објаснио да је наведено оружје понео са собом из куће на ..., из разлога што је у том периоду постојала могућност да оружје преда у полицијску станицу, без доказа о пореклу оружја, при чему се саветовао и са полицијским службеником ББ, која га је саветовала да пиштољ донесе у полицијску станицу, што је он и учинио. У овом делу одбрана окривљеног је у потпуности потврђена исказом сведока ББ.

По налажењу Апелационог суда у Београду, стоји чињеница да је смисао Наредбе о легализацији оружја да се омогући да лица која већ неовлашћено држе и носе оружје и муницију предају захтеве за издавање одговарајуће исправе или да из разлога безбедности предају такво оружје надлежним државним органима у назначеном периоду, те да се наредба не може применити на лица која су, насупрот томе, у периоду важења Наредбе о легализацији поступали супротно, односно неовлашћено продали, купили или посредовали у продаји оружја и муниције.

Међутим, имајући у виду наведено, односно чињеницу да је у време које се окривљеном ставља на терет, била на снази Наредба о легализацији оружја донета у смислу члана 51 Закона о оружју и муницији, као и да окривљени у наведеном периоду није набавио оружје, већ да га је у периоду када је важила наведена наредба носио у намери да наведено оружје преда у полицијску станицу, то је правилан закључак првостепеног суда да у конкретном случају постоје околности које трајно искључују кривично гоњење у смислу члана 422 став 1 тачка 3 ЗКП, из којих разлога је правилно првостепени суд према окривљеном АА одбио оптужбу, о чему су у образложењу ожалбене пресуде дати јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Кристина Вуковић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Хаџи-Перић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић